

Sygn. akt VII U 243/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 13 marca 2017 r. w Warszawie
sprawy S. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o odsetki od renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania S. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 16 stycznia 2017 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

S. O. w dniu 13 lutego 2017 r. wniósł odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 16 stycznia 2017 r., znak: (...) wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do wypłaty odsetek od przyznanej mu renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołujący podniósł, że nie zgadza się ze stanowiskiem organu rentowego, zgodnie z którym nie przysługuje mu prawo do wypłaty odsetek (k. 2-3 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 3 marca 2017 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy podniósł, że wyrokiem z dnia 9 listopada 2016 r., sygn. akt III AUa 312/15 Sąd Apelacyjny w Warszawie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt VII U 501/14 oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego z dnia 9 stycznia 2014 r. w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 listopada 2013 r. do dnia 11 maja 2014 r. oraz prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 12 maja 2014 r. do dnia 30 listopada 2014 r. i jednoznacznie wskazał, iż nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W ocenie Oddziału powyższy wyrok wpłynął w dniu 22 grudnia 2016 r., a decyzja go realizująca została wydana w dniu 13 stycznia 2017 r. (k. 4 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. O. w dniu 18 września 2013 r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 168 a. r.).

W toku postępowania wyjaśniającego lekarz orzecznik ZUS wydał orzeczenie z dnia 23 października 2013 r., zgodnie z którym wskazał, że ubezpieczony nie jest osobą niezdolną do pracy (k. 172 a. r.).

Na skutek sprzeciwu odwołującego, Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 30 grudnia 2013 r. podtrzymała stanowisko wyrażone przez lekarza orzecznika ZUS (k. 184 a. r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzją z dnia 9 stycznia 2014 r., znak: (...) odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 186 a. r.).

S. O. w dniu 14 lutego 2014 r. złożył odwołanie do tutejszego Sądu, czym zainicjował postępowanie sądowe (k. 2-3 a. s. VII U 501/14).

Wyrokiem z dnia 27 listopada 2014 r. tutejszy Sąd oddalił odwołanie ubezpieczonego. Uzasadniając wyrok, Sąd wskazał, że w całości oparł się na treści opinii sporządzonej przez biegłych sądowych z zakresu neurologii, ortopedii i psychiatrii (k. 68 a. s. VII U 501/14).

Odwołujący w dniu 29 stycznia 2015 r. wywiódł apelację zaskarżając powyższy wyrok w całości (k. 86-88 a. s. VII U 501/14).

Sąd Apelacyjny w Warszawie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w toku rozprawy z dnia 9 marca 2016 r. dopuścił dowód z opinii biegłej sądowej lekarza specjalisty z zakresu neurologii J. B. celem ustalenia, czy w okresie od dnia 1 listopada 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. odwołujący był nadal niezdolny do pracy, a jeśli tak, to czy była to niezdolność całkowita, czy częściowa z uwzględnieniem kwalifikacji zawodowej i wykonywanej pracy na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych (k. 113 a. s. VII U 501/14).

Biegła sądowa z zakresu neurologii J. B. w opinii z dnia 5 maja 2016 r. wskazała, że stan odwołującego nie uległ istotnej poprawie i nadal pozostaje on częściowo niezdolny do pracy po dniu 30 października 2013 r. do dnia 12 maja 2014 r., gdyż tego dnia został przyjęty do szpitala z rozpoznaniem wąskiego kanału kręgowego na poziomie L3/L4, L4/L5 i koniecznością zabiegu operacyjnego. W ocenie biegłej sądowej odwołujący nadal miał dolegliwości bólowe z odcinka lędźwiowego kręgosłupa, bóle głowy oraz napady padaczkowe z powodu rosnącego guza mózgu. W związku z powyższym biegła sądowa stwierdziła, iż badany nie rokuje poprawy (k. 124-125 a. s. VII U 501/14).

Na rozprawie w dniu 9 listopada 2016 r. odwołujący złożył wniosek o wypłatę odsetek od renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy za okres od dnia 1 listopada 2013 r. do dnia 11 maja 2014 r. oraz od renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy za okres od dnia 12 maja 2014 r. do dnia 30 listopada 2014 r. (k. 202 a. s. VII U 501/14).

Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 9 listopada 2016 r. zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzając go decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 9 stycznia 2014 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 listopada 2013 r. do dnia 11 maja 2014 r. oraz prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od dnia 12 maja 2014 r. do dnia 30 listopada 2014 r., nie stwierdzając odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

W punkcie trzecim Sąd Apelacyjny przekazał wniosek S. O. o odsetki od świadczenia rentowego za okres od dnia 1 listopada 2013 r. do dnia 30 listopada 2014 r.

do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. celem rozpoznania.

W uzasadnieniu wyroku Sąd II instancji wskazał, że dopiero na etapie postępowania apelacyjnego został ostatecznie ustalony stan zdrowia odwołującego, uzasadniający przyznanie mu prawa do renty, dlatego też organ rentowy nie ponosił odpowiedzialności

za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania przedmiotowej decyzji (k. 205-206 i 209-224 a. s. VII U 501/14).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydając decyzję z dnia 13 stycznia 2017 r., znak: (...) wykonał prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 9 listopada 2014 r. (akta ZUS).

Ponadto Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał zaskarżoną decyzję z dnia 16 stycznia 2017 r., znak: (...), zgodnie z którą odmówił prawa odwołującemu do wypłaty odsetek. Organ rentowy podniósł, że podstawą do wydania przedmiotowej decyzji był wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie, III Wydziału Pracy

i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 listopada 2016 r. W ocenie Oddziału, nie ponosi on odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji skutkującej obowiązkiem wypłaty odsetek za opóźnienie, zgodnie z treścią wyroku Sądu II instancji (akta ZUS).

Postanowieniem z dnia 13 marca 2017 r. Sąd dopuścił dowody z ww. dokumentów na podstawie art. 232 zdanie 2 k.p.c. (k. 8 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie akt rentowych oraz na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania znajdującego się w aktach sądowych. Powołane przez Sąd dowody z dokumentów były wiarygodne, korespondowały ze sobą i tworzyły spójny stan faktyczny. Strony nie kwestionowały ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z tych dokumentów, należało uznać za mające wysoki walor dowodowy.

W związku z tym Sąd uznał zgromadzony materiał dowodowy za wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie S. O. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 16 stycznia 2017 r., znak: (...) jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Kwestią sporną niniejszego postępowania było rozważenie, czy odwołujący ma prawo do odsetek za zwłokę z tytułu wypłaty świadczenia rentowego.

W myśl art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 963 j.t.) jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych

w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy

to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie z art. 118 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887 j. t.) organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy

w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji,

z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Na wstępie Sąd Okręgowy zważył, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych dochowując terminów zgodnych z ww. obowiązującymi przepisami prawa, podjął dla odwołującego wypłatę renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w ciągu 30 dni od daty wpłynięcia

do Oddziału prawomocnego wyroku Sądu. Zgodnie z niekwestionowanym przez strony procesu zgromadzonym i ustalonym materiałem dowodowym, wyrok do organu rentowego wpłynął w dniu 22 grudnia 2016 r., natomiast już w dniu 13 stycznia 2017 r. nastąpiło podjęcie wypłaty świadczenia. W związku z tym Sąd przyjął, że terminy ustawowe zostały dochowane.

Ponadto Sąd doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Sąd w tym aspekcie miał na uwadze w głównej mierze wyrok wydany przez Sąd Apelacyjny w Warszawie z dnia 9 listopada 2016 r., w którym stwierdził, że organ rentowy nie jest odpowiedzialny za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W uzasadnieniu powyższego wyroku, Sąd Apelacyjny wskazał, że ustalenie niezdolności do pracy ubezpieczonego wymagało przeprowadzenia sądowego postępowania dowodowego. Sąd Okręgowy kierując się jasnym i zrozumiałym uzasadnieniem orzeczenia sporządzonym przez Sąd II instancji, doszedł do wniosku, iż sprawa odwołującego

nie należała do łatwych i oczywistych. Biegli opiniujący w sprawie toczącej się przed tutejszym Sądem, a następnie przed Sądem Apelacyjnym mieli odmienne stanowisko odnoszące się do oceny stanu zdrowia badanego. Przyznanie prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 listopada 2013 r. do dnia 11 maja 2014 r. oraz prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od dnia 12 maja

2014 r. do dnia 30 listopada 2014 r. nastąpiło dopiero na skutek toczącego się postępowania apelacyjnego. Niezależnie od powyższego, Sąd Apelacyjny w prawomocnym wyroku odniósł się do kwestii dotyczącej odpowiedzialności organu rentowego. Ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do przyznania prawa odwołującemu do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy miało miejsce dopiero na skutek przeprowadzonego postępowania sądowego toczącego się w wyższej instancji na skutek uzasadnionej apelacji wniesionej przez ubezpieczonego.

Na marginesie rozważań prawnych Sąd doszedł do przekonania, że do wydania wyroku zbędne było przeprowadzenie rozprawy, gdyż zebrany materiał dowodowy w postaci dokumentów zalegających w aktach spraw sądowych oraz w aktach rentowych był wystarczający do wydania powyższego rozstrzygnięcia.

Zgodnie bowiem z art. 148¹ § 1 i § 2 k.p.c., sąd może rozpoznać sprawę

na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu

od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przypadkach, o których mowa w § 1,

sąd wydaje postanowienia dowodowe na posiedzeniu niejawnym.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)

(...)